

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ПРИЗРАК 5

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от руски: А. Грозданова, 1980

chitanka.info

— Сега четете нашата табелка — каза Грегор, който бе залепил око към шпионката на входната врата.

— Дай да погледна — помоли Арнолд.

Грегор го бутна настрана.

— Готви се да почука... не, отказа се. Отива си...

Арнолд се върна до бюрото и започна да реди поредния пасианс. Шпионката на вратата те бяха сложили просто от скука, три месеца след като създадоха компанията и наеха това помещение. През този период „ААА. Служба за Обеззаразяване на планетите“ не можеше да се похвали с богата клиентела, макар че беше на първо място в телефонния указател. Обеззаразяването на планетите — тази древна и почтена област от дейността на човека — беше за съжаление напълно монополизирана от две известни фирми и това не чертаеше светли перспективи пред двамата начинаещи бизнесмени, които нямаха нищо друго освен блестящи идеи и неизплатена апаратура.

— Връща се! — извика Грегор. — Прави се на потънал в работа човек!

Арнолд пхна картите в чекмеджето на бюрото и едва успя да закопчае горното копче на престилката, когато на вратата се почука.

Посетителят беше нисък, плешив и изглеждаше много уморен. Той недоверчиво загледа младите хора.

— Вие ли се занимавате с обеззаразяване на планетите?

— Точно така, сър — отвърна Грегор, като стисна запотената ръка на непознатия. — Аз съм Ричард Грегор. Моят съдружник — доктор Френк Арнолд.

Арнолд, облечен в белоснежна лабораторна престилка, кимна разсеяно и отново се наведе над поставените на бюрото прашни епруветки.

— Седнете моля, мистър...

— Фернграум.

— Мистър Фернграум. Мисля, че ще можем да удовлетвори́м всяко ваше желание! — уверено каза Грегор. — Подбор на флората и фауната, дегазация на атмосферата, доставка на изворна вода, стерилизация на почвата, осигуряване на сеизмоустойчивост, управляване на вулкани — всичко необходимо, за да се превърне една планета в райски кът, пригоден за живот на човека.

Изглежда, че Фернграум още се съмняваше. Най-после се реши.

— Ще бъде откровен с вас. Имам големи неприятности.

Грегор ободрително кимна с глава.

— Готови сме да направим всичко възможно, за да ви помогнем.

— Аз съм независим търговец на недвижими имоти. Вие знаете как работим: купиш планета, продадеш я, разликата стига точно да свържеш двата края. Обикновено се занимавам с малки планети и купувачите сами извършват обеззаразяването. Но преди няколко месеца купих един истински бисер, може да се каже като по чудо го измъкнах изпод носа на големите компании.

Фернграум изтри изпотеното си чело.

— Изумително място — продължи той без ентузиазъм. — Средна температура 21 градуса, плодородна земя, гори, водопади, синьо небе и никакви животни.

— Наистина удивително — съгласи се с него Грегор. — А микроорганизми?

— Нищо опасно.

— Тогава?

Фернграум се смути.

— Може би сте чували нещо за нея. В държавния каталог планетата е означена като РЖЦ-5, но всички я наричат „Призрак 5“.

Грегор сви рамене. Разбира се, „Призрак“ е твърде странно име, но той беше чувал и по-особени. В Галактиката има хиляди звезди с планетни системи, повечето от които бяха необитаеми. А в цивилизованите светове има достатъчно много желаещи да колонизират тези планети. И религиозни секти, и опозиционни политически групировки, и привърженици на философски течения, и просто предприемчиви хора, които искат да започнат отново.

— Май че нищо не зная за нея — отговори той.

Фернграум почна да се върти на стола си.

— По-добре щеше да бъде, ако бях послушал жена си. Но не, прииска ми се да стана голям човек. За „Призрак 5“ заплатих десет пъти повече от обичайната цена и сега съм затънал до гуша.

— Но какво е станало с вашата планета? — отново запита Грегор.

— На нея живеят привидения! — отчаяно извика Фернграум.

И той им разказа. Разгледал планетата, и не открил нищо подозрително и я дал под наем на синдиката на фермерите от Диджон

6. Осемте души, които пристигнали първи, още същия ден започнали да предават някакви заплетени съобщения за демони, таласъми, вампири и други подобни фантазмагории.

Когато долетял спасителният кораб, всички колонисти били мъртви. Според доклада на капитана, раните, ухапванията и синините, намерени по труповете, биха могли да бъдат нанесени от когото и да било, в това число и от вампири, таласъми и демони.

Фернграум бил глобен за некачествено обеззаразяване, а фермерите анулирали договора. Независимо от това успял да пробута планетата на сектата на слънцепоклонниците от Орал 2. Слънцепоклонниците действували внимателно. Отначало изпратили екипировката и трима души, които да се запознаят по-подробно с обстановката. Разузнавачите си устроили лагер, разопаковали сандъците и предали на Орал 2, че планетата е истински рай. Предложили на останалите да тръгват незабавно, но съобщението било прекъснато от страшен вопъл, а после настъпила пълна тишина.

Изпратеният към „Призрак 5“ патрулен кораб изгорил трите обезобразени до неузнаваемост тела и незабавно се върнал.

— Това е всичко — добави Фернграум. — Сега никой не иска и да чуе за тази планета. Нито един капитан не желае да лети за нея. А аз изобщо не знам какво е ставало там.

Въздъхна тежко и погледна Грегор.

— Ако искате, можете да се заемете с тази работа.

Грегор и Арнолд се извиниха на госта и излязоха в коридора.

— Имаме работа! — Арнолд подскочи от радост.

— Да — съгласи се Грегор, — но каква?

— Нали искахме да започнем с нещо сериозно? Ако всичко е наред, ще си създадем авторитет. Без да имам пред вид процента от печалбата, който ще получаваме от наема на планетата.

— Според мен ти нещо забравяш — каза Грегор. — Та нали точно аз ще трябва да летя до „Призрак“! А пък ти ще си седиш в този кабинет и ще обработваш предадената от мен информация.

— Но нали всичко е решено още отдавна? — напомни му Арнолд. — Аз се занимавам с анализите, а ти осъществяваш непосредствения контакт. Не помниш ли?

Грегор кимна с глава. Още от детинство той пъхаше носа си навсякъде, а Арнолд си седеше в къщи и после му обясняваше къде си

е заврял носа този път.

— Не ми харесва тази работа — каза Грегор.

— Не вярваш в призраци, така ли?

— Не, разбира се, че не вярвам!

— Е, можем и да се откажем. Нерешителността пречи на успеха.

Грегор сви рамене и те се върнаха при Фернграум.

Следващите тридесет минути сделката беше сключена: в случай на успех те получаваха значителен процент от печалбата, при неуспех всички разходи се поемаха от ААА.

— Впрочем — запита Грегор, когато изпращаше гостенина до вратата — защо дойдохте именно при нас?

— Защото никой не искаше да се захване с тази работа — Фернграум се усмихна доволен. — Желая ви успех.

* * *

След три дни Грегор беше на борда на стар транспортен кораб, който се отправи към „Призрак 5“. Той взе със себе си отчетите за предишните неуспешни опити за колонизиране на злощастната планета и обширна литература върху свръхестествените явления, които имаше намерение да изучи внимателно по време на полета.

За съжаление не успя да стигне до нещо съществено: на „Призрак 5“ нямаше никаква живинка, а в цялата Галактика не бе открито нито едно свръхестествено явление. Като свърши с книгата, Грегор започна да проверява оръжието си. Това, което носеше, би стигнало не само да се започне една малка война, а и да се спечели.

Само да има срещу кого да стреля.

Корабът увисна на няколко хиляди фута над изумрудената повърхност на планетата: капитанът отказа да се спусне по-ниско. Грегор хвърли екипировката си с парашути, а после скочи сам. Като се приземи край лагера на слънцепоклонниците, той погледна нагоре. Транспортният кораб цепеше с невероятна скорост, сякаш го гонеха фурии. Грегор остана сам на „Призрак 5“.

Като провери дали нещо не се е повредило при кацането, Грегор съобщи на Арнолд за благополучното си пристигане и с бластера в ръка се отправи към лагера.

Слънцепоклонниците го бяха разположили на брега на малко езеро в подножието на планината. Сглобваемите къщички бяха запазени чудесно, тъй като на „Призрак 5“ нямаше нито урагани, нито бури. Но те изглеждаха много самотни.

Грегор огледа внимателно една от къщичките. По рафтовете на стенните гардероби акуратно бяха подредени дрехи, по стените висяха картини, на прозорците — перденца. В единия ъгъл имаше сандък с детски играчки. Той беше отворен, очевидно за децата на главната група от колонистите, и по пода до него се търкаляха кубчета, мозайки и един воден пистолет.

Наближаваше вечерта и Грегор набързо пренесе нещата си в къщичката. После прокара сигнализационната система и я настрои толкова внимателно, че дори и муха не би могла да се промъкне незабелязана. Като разопакова снаряжението си, постави оръжието си така, че да му бъде винаги под ръка. Бластерът му висеше на кръста постоянно. Обезпечил сигурността си, Грегор вечеря спокойно. Започна да се мръква. От лекия ветреца високата трева се заклати и зашумя, а по повърхността на водата пробягнаха леки вълни. Мъчно можеше да си представи по-мирна и спокойна вечер. Тези преселници са били просто психопати, реши Грегор. Изплашили са се от нещо и са се изпозастреляли един друг.

Като провери още веднъж сигнализацията, той се съблече, сложи дрехите си на стола, изключи светлината и си легна. От звездите в стаята бе по-светло, отколкото на Земята в лунна нощ, бластерът беше под възглавницата, изобщо всичко беше прекрасно.

Беше вече задрямал, когато усети, че не е сам в стаята. Това беше невероятно, системата за сигнализация беше изправна. Чуваше равното бръмчене на радара. И в същото време всеки негов нерв биеше тревога. Измъкна бластера изпод възглавницата и се огледа. В ъгъла се беше изправил някакъв мъж. Не беше време да си изяснява как е могъл да влезе в стаята. Грегор се прицели и тихо и решително каза: „Горе ръцете!“

Мъжът не се помръдна. Палецът на Грегор се напрегна върху спусъка, но изстрел не последва: разбра каква е работата. Това бяха собствените му дрехи, хвърлени небрежно върху стола, очертанятия на които се бяха разкривили благодарение на звездната светлина и собственото му въображение. Усмихна се и отпусна бластера. Дрехите

се размърдаха. Грегор чувствуваше слабия ветреца, който духаше от прозореца, и продължаваше да се усмихва.

Изведнъж купчинката дрехи се вдигна над стола, разкърши рамене и тръгна към него. Вцепенен на леглото, Грегор наблюдаваше приближаващата се безтелесна фигура. Когато тя стигна до средата на стаята и започна да вдига ръкавите, за да го хване, Грегор стреля. И продължи да стреля, защото всеки отлитащ къс, сякаш добиваше собствен живот и се опитваше да го достигне. Горящи парчета от дрехите летяха към лицето му, а коланът като змия се опитваше да се увие в краката му, докато той не го превърна в пепел.

Когато всичко свърши, запали лампите, свари си кафе, отвори бутилка бренди и изпи няколко чашки. После, потиснал с мъка желанието си да се разправи със сигнализационната система така, както с дрехите си, Грегор се свърза със съдружника си.

— Страшно интересно — изкоментира Арнолд накъсания разказ на Грегор. — Оживяване, значи? Наистина, много интересно!

— Сигурен бях, че това ще те поразвесели — тъжно възкликна Грегор. След брендито той особено остро усещаше самотата си.

— Стана ли нещо друго?

— Засега не.

— Е, тогава бъди внимателен. Имам една идея. Трябва да се провери това-онова... Впрочем, някакъв пийнал си букмейкър приема залагания за теб. Пет на един срещу тебе.

— Нима?

— Да. Аз също зложих два долара.

— За мен или срещу мен? — неспокойно запита Грегор.

— Разбира се, че за тебе! — възмутено отвърна Арнолд. — Та нали сме съдружници!

Сбогуваха се и Грегор си наля още една чаша кафе. Нямахше намерение да спи повече през тази нощ. Все пак е приятно, че Арнолд е зложил за него. В същото време на всички беше известно, че Арнолд е много слаб играч.

* * *

На разсъмване Грегор все пак успя да заспи. Когато се събуди, бързо закуси и започна внимателно да оглежда лагера на слънцепоклонниците.

Прегледа всички къщички и не откри нищо подозрително. Едва привечер забеляза набързо надраскана на една стена думата „Тхасклит“. Някаква безсмислица. Въпреки това съобщи всичко на Арнолд.

Върна се в къщичката, в която беше отседнал, и наново я разгледа много внимателно отвън. Запали всички лампи и още веднъж провери сигнализационната система и презареди бластера си. Завършил приготовленията, Грегор изпрати с тъжен поглед залязващото слънце, все пак хранейки надежда, че отново ще го види. После се настани по-удобно и се замисли над създалото се положение.

И така, на тази планета няма животни, движещи се растения, разумни кристали и мислещи насекоми. Планетата няма и естествен спътник, на който някой или нещо би могло да се скрие. А да повярва в съществуването на духове или демони, Грегор не можеше. Както е известно, практически всяко свръхестествено явление при внимателно разглеждане получава напълно естествено научно обяснение. Призраците не желаеха да ги изучават. Достатъчно беше даден учен с кинокамери и микрофони да се появи в някой древен замък и местното привидение незабавно вземаше отпуска, отправяйки се на гости другаде.

Впрочем, оставаше още едно предположение. Да допуснем, че някой иска да купи планетата, но цената, която Фернграум иска, не го задоволява. Тогава не можеше ли този някой да се скрие, да наплаши колонистите, а ако е необходимо и да ги убие, за да намали цената? Всичко изглеждаше логично. Можеше да се обясни дори странното поведение на дрехите му. Приложено по съответен начин, статичното електричество...

Пред него стоеше някой. Сигнализационната система мълчеше, както преди.

Грегор погледна внимателно нагоре и видя странно същество, високо около десет фута, с фигура, която напомняше човешката, но с глава на крокодил. По розовата му кожа имаше широки лилави ивици. В едната си ръка държеше голяма консервена кутия с кафяв цвят.

— Хелоу — поздрави чудовището.

— Хелюу — машинално отвърна Грегор. Бластерът лежеше на масата, само на два фута от него. Интересно, помисли си Грегор, какво ли ще стане, ако се опитам да го взема?

— Кой си ти? — запита Грегор със спокойствието на обречен.

— Аз съм Гладника с Лилавите Ивици. Аз ям всичко.

— Страшно интересно! — ръката на Грегор бавно запълзя към бластера.

— Особено много обичам Ричард Грегоровци — весело продължаваше чудовището. — И обикновено ги ям в шоколадов сос. — То протегна напред кафявата кутия. На етикета бе написано: „Шоколад Смит — Идеален сос при Употреба на Грегоровци, Арнолдовци и Флиновци“.

— Да ме изядеш ли смяташ? — пръстите на Грегор докоснаха дръжката на бластера.

— Разбира се — ухили се Гладника.

Грегор вече държеше бластера в ръка. След секунда яркият лъч удари Гладника в гърдите и като се отрази в тях, опърли стените, пода и веждите на Грегор.

— Няма да ме засегне — обясни Гладника. — Много съм висок.

Бластерът падна от ръката на Грегор. Гладника се наведе напред.

— Днес нямам намерение да те ям — каза той.

— Наистина ли? — успя да пророни Грегор.

— Разбира се. Ще мога да те изям едва утре, на първи юни. Такива са правилата. Имам една молба.

— Каква?

— Изяж, моля те, на обяд две ябълки. Те ще придадат на месото особен вкус. — При тези думи ивичестото чудовище изчезна.

С треперещи ръце Грегор включи радиото и като се свърза с Арнолд му разказа за случилото се.

— Хм — измърмори Арнолд. — Гладника с Лилавите Ивици. Така си и мислех. Всичко съвпада.

— Какво да съвпада? За какво говориш?

— Първо направи следното. Искам окончателно да се уверя.

Като следваше указанията на Арнолд, Грегор разопакова донесените химически реактиви и лабораторна апаратура. После той дълго разтрива, тегли, отнема, добавя и смесва, докато най-после не постави готовия разтвор върху горелката.

— Сега — каза той, като се върна към преподавателя — докладвай какво става.

— Значи така. Изясних какво значи думата „Тхасклит“. Това е ооалианска дума. Означаваша „многозъб демон“. Какво следва от това?

— Че са били убити от демон — язвително отвърна Грегор. — Сигурно той се е бил скрил на кораба им. И, разбира се, имало е проклятие, което...

— Успокой се — прекъсна го Арнолд. — Тук демонът няма никакво отношение. Кипна ли разтворът?

— Още не.

— Кажете ми, когато кипне. Сега да се върнем към твоите оживели дрехи. Те нищо ли не ти напомнят?

Грегор се замисли: „Е, когато бях дете... Не, това са глупости...“

— Продължавай, продължавай — настояваше Арнолд.

— Когато бях дете, никога не слагах дрехите си на стола. В тъмното те ми изглеждаха на непознат мъж, или на дракон, или на още нещо страшно. Но това нищо не обяснява.

— Точно обратното. А Гладника с Лилавите Ивици спомни ли си?

— Не. И защо трябва да го помня?

— Защото ти самият го измисли. Ние бяхме по на осем-девет години, ти, аз и Джими Флин измислихме най-невероятното чудовище, при това то беше наше, собствено чудовище и искаше да изяде само теб, мен и Джими и непременно с шоколадов сос. Но само на всяко първо число от месеца, когато донасяхме бележниците в къщи. А за да го изгоним, трябваше да кажем вълшебната дума.

Тогава Грегор си спомни и се учуди, че не беше помислил за това по-рано. Колко пъти той не можеше да заспи, очаквайки идването на страшния Гладник! И лошите бележки в бележника вече нямаха никакво значение.

— Кипна ли разтворът? — отново запита Арнолд.

— Да.

— Какъв е цветът му?

— Зеленикавосив. Не, по-скоро сив.

— Отлично. Можеш да го изхвърлиш. Аз трябва да направя още няколко контролни теста, но предполагам, че въпросът е вече решен.

— Как решен? Не би ли ми обяснил по-подробно?

— Ясно е като бял ден! На планетата няма животински свят, а на науката не са известни призраци, които могат да убиват въоръжени хора. Отговорът е очевиден — халюцинации. Затова реших да изясня какви вещества могат да ги предизвикват. Оказа се, че тях ги има достатъчно и на Земята, и на другите планети. В „Каталог на извънземните вещества“ открих цяла дузина газове-халюциногени. Между тях има и депресанти, и стимулатори, и вещества, които те превръщат в гений или в орел, или пък в червей. Особено ме заинтересува „Лонгстид-42“ — тежък прозрачен газ, без вкус и мирис, съвсем безвреден за човека. Стимулира въображението.

— Искаш да кажеш, че имам халюцинации? Аз ти казах...

— Всичко това съвсем не е толкова просто нещо — прекъсна го Арнолд. — „Лонгстид-42“ въздействува непосредствено на подсъзнанието, като освобождава изтиканите в него детски страхове и ги съживява, предизвиквайки в теб халюцинации.

— Значи всъщност нищо не е имало?

— Нищо материално. Но халюцинациите са напълно реални за този, който ги изпитва.

Грегор си наля още една чашка бренди, този път, за да отпразнува победата.

— Обеззаразяването на „Призрак 5“ няма да ни отнеме много време — уверено продължаваше Арнолд. — Само трябва да се неутрализира „Лонгстид-42“. И тогава, съдружникo, ние ще бъдем богати!

Грегор започна да произнася тост, но спря на половината на думата

— Ако всичко това са халюцинации, тогава какво е станало с преселниците?

— Виждаш ли — за секунда Арнолд се запъна. — Работата е там, че „Лонгстид“ има тенденцията да стимулира мортидо-инстинкта на смъртта. Вероятно преселниците са подлудели. И са се изпозастреляли един друг.

— И никой не е оживял?

— Разбира се, а защо не? Последният, останал жив, е могъл да свърши със самоубийство или да умре от раните си. Не се безпокой за това, отпусни се. Незабавно ще наема кораб и ще долетя.

Грегор изключи преподавателя и допи бутилката бренди. Той имаше право на това. Загадката на „Призрак 5“ беше решена и те забогатяха. Скоро той ще може да наема други за изследвания на непознати планети, а сам ще им дава инструкции от своя кабинет на Земята.

* * *

Сутринта се събуди с главоболие, навярно от изпитото бренди. Арнолд не долетя и Грегор, като събра багажа си, зачака. До вечерта корабът все още не бе пристигнал.

Грегор постоя на прага на къщичката, наблюдавайки слънчевия залез, а после отиде в кухнята и си приготви вечеря. Макар че проблемът за преселниците продължаваше да го безпокои, той реши да последва съвета на съдружника си и да не му придава особено голямо значение. В края на краищата Арнолд беше намерил логичен отговор. След вечерята Грегор се опъна на леглото, но току-що беше затворил очи и чу някакво срамежливо покашляне.

— Хелоу — поздрави Гладника. И така, собствената му халюцинация се беше появила, за да го излапа.

— Хелоу, приятелче — весело извика Грегор, без да изпитва нито страх, нито вълнение.

— Изяде ли ябълките?

— Извинявай, моля, но забравих.

— Е-е, добре. — Гладника се помъчи да скрие разочарованието си. — Донесох соса — и той вдигна кутията нагоре.

— Можеш да си отиваш — усмихна се Грегор. — Аз знам, че ти си плод на моето въображение и не можеш да ми причиниш вреда.

— Че аз и не мисля да ти причинявам вреда! Аз само искам да те изям — каза Гладника и пристъпи към Грегор. Той го наблюдаваше с усмивка. Гладника се наведе и го ухапа по ръката.

От болка Грегор подскочи и погледна ръката си: на нея имаше следи от зъби. Рукна кръв, истинска кръв, неговата кръв.

Преселниците били пребити, изпохапани и издраскани.

В този миг Грегор си спомни как веднъж беше присъствувал на един сеанс на хипноза. Хипнотизаторът каза на човека, че допира до

ръката му горяща цигара и го докосна с молив. Но върху кожата веднага се появи червено петно като от изгаряне. Ако подсъзнанието смята, че си умрял, значи си умрял. Ако то е сигурно, че са те ухапали по ръката, върху кожата непременно ще се появят следи от зъби.

Той не вярваше в Гладника. Но подсъзнанието му вярваше!

Грегор се опита да стигне до вратата, но Гладника го хвана и се наведе, за да стигне шията му.

Вълшебната дума! Но коя беше?

— Алпхойсто!

— Неправилно — каза Гладника. — Но ти какво се въртиш така?

— Регнастико!

— Не. Спри най-сетне да се дърпаш и всичко ще свърши, преди да...

— Вуршпелхапило!

Гладникът изпусна див крясък, вдигна се във въздуха и изчезна.

Грегор се отпусна в креслото. Смъртта беше много близо до него. Да бъдеш изяден от собственото си въображение! Можеш ли да си представиш нещо по-нелепо от това? Добре че в последният миг успя да си спомни вълшебната дума. Сега, ако Арнолд побърза...

Грегор чу как някой се изкашля. Звукът дойде от тъмния ъгъл край полуотворената вратичка на гардероба и събуди един почти напълно забравен спомен: той, на девет години, и Тъмния, странното полупрозрачно същество, което се криеше в ъглите, спеше под леглата и нападаше само на тъмно.

— Изгаси светлината! — заповяда Тъмния.

— Нямам никакво намерение да правя това — извика Грегор и измъкна бластера. Докато беше светло, нищо лошо не го заплашваше.

— По-добре изгаси светлината!

— Не!

— Добре тогава. Еган, Меган, Деган!

Три малки същества нахлуха в стаята и като се хвърлиха към най-близката крушка, се допряха плътно до нея. Крушката започна да свети по-слабо. Грегор стреля.

Чу се звън на счупено стъкло, а съществата, като се разхвърчаха на различни страни, се втурнаха към съседната крушка. Разнесоха се изстрел след изстрел, подът се покри с парчета стъкло.

И тогава Грегор разбра какво става. Тези същества не можеха да гасят крушките: халюцинациите не могат да въздействуват на неодоушевените предмети. Той си бе въобразил, че в стаята става по-тъмно и...

Грегор сам унищожи лампите! Подсъзнанието му отново го измами. Сега вече Тъмния смело тръгна напред към него. Бластерът бе безсилен. Трескаво Грегор се мъчеше да си спомни вълшебната дума, която прогонваше Тъмния, и с ужас разбра, че такава дума няма.

Отстъпваше назад, докато не стигна до сандъка с детските играчки. Тъмния приближаваше. Грегор легна на пода и затвори очи. Ръката му докосна нещо студено. Водния пистолет! Той скочи. Тъмния се дръпна назад и страхливо погледна новото оръжие. Грегор се втурна към чешмата и като напълни пистолета с вода, насочи смъртоносната струя към това страшно същество. Тъмния се замята в агония и изчезна.

Грегор се усмихна измъчено. Водният пистолет бе най-подходящото оръжие срещу въображаемото чудовище.

* * *

На разсъмване корабът се приземи и Арнолд веднага се залови с контролните тестове. След няколко часа не остана никакво съмнение за наличието на „Лонгстид-42“ в атмосферата на планетата. Като събраха набързо пъртушините си, Грегор и Арнолд излетяха без бавене. Едва когато бяха вече в космоса, Грегор разказа на съдружника си за произшествията през нощта.

— Тежка работа — искрено му съчувствуваше Арнолд.

Сега, когато бяха напуснали „Призрак“, Грегор си възвърна отново чувството за хумор.

— Е, можеше да бъде и по-страшно — каза той, усмихвайки се.

— Какво имаш предвид?

— Ами представи си, че с нас беше и Джими Флин. Знаеш, че той умееше да измисля най-страшните призраци. Помниш ли Мърморан?

— Помня само кошмарите, които нощем сънувах.

Летяха към къщи. Арнолд нахвърляше тезисите на статията за станалото на „Призрак 5“, а Грегор, седнал удобно в креслото, задряма, уморен от бурните събития през изминалите дни. После Арнолд стана и тръгна към командното табло, за да включи автопилота.

Когато се върна в каютата, той бързо отиде до Грегор и каза:

— Струва ми се, че там има някой.

Грегор скочи.

— Не може да бъде. Нали излетяхме...

В същия миг те чуха глухо ръмжене.

— О-о! — извика Арнолд. После се замисли за миг. — Всичко ми е ясно. Когато корабът се приземи, оставих люковете отворени. Сега ние дишаме въздуха на „Призрак 5“.

През полуотворената врата видяха огромно сиво същество с безброй ръце, крака, пипала, нокти и зъби. И отгоре на всичко с две мънички крилца на гърба. То приближаваше бавно и си мърмореше нещо неясно. И двамата познаха Мърморан. Грегор се втурна напред и затвори вратата.

— Надявам се, че сега сме в безопасност — каза той, дишайки тежко. Отсеците на кораба бяха разделени с херметични прегради. — Но как ще управляваме кораба?

— Няма страшно — успокой го Арнолд. — Автопилотът ще се справи сам. Но какво ще правим с това страшилище?

И тогава те забелязаха лек пушек, който започна да се промъква през херметичната цепнатина между вратата и стената.

— Какво е това — запита Арнолд и в гласа му се появиха нотки на паника.

— Нима не помниш? — намръщи се Грегор. — Мърморан може да мине през всяка врата. Него нищо не може да го спре.

— Нищо не си спомням за него. Той ядеше ли хора?

— Не, доколкото знам, разкъсва ги.

Пушекът започна да приема очертанията на сивата фигура на Мърморан. Съдружниците се измъкнаха в следващия отсек и затвориха вратата. След няколко секунди те отново видяха лекия пушек.

— Това е глупост! — възмути се Арнолд. — Да бягаме от едно въображаемо чудовище! Чакай, ти нали носиш водния пистолет!

— Да, но...

— Дай ми го!

Арнолд изгърча до чешмата и като напълни пистолета с вода... започна да стреля в появилия се Мърморан. Но водната струя не го спря и те едва успяха да се скрият зад вратата. За отстъпление оставаше само малката спалня с двете койки, зад стените на която започваше откритият космос.

— Сега си спомням — каза Грегор. — Водният пистолет никога не спираше Мърморан. Нима нищо не можем да направим с въздуха?

Арнолд поклати глава.

— Разбира се, въздухът се обновява. Но действието на „Лонгстид-42“ ще продължи още двадесет часа.

— Не можеш ли да го неутрализираш?

— Не.

Мърморан отново се материализираше пред тях.

— Как да го унищожим? — запита Арнолд. — Трябва да има някакъв начин.

— Мърморан не може да бъде убит — отвърна Грегор. — Срещу него са безсилни водните пистолети, пушките с капси, ракетите, прашките и другите детски играчки-оръжия. Мърморан е неуязвим.

— Виновен за всичко е Флин и проклетото му въображение! И защо ли заприказвахме за него? Какво ще правим сега?

Мърморан отново беше пред тях. Арнолд и Грегор са втурнаха в спалнята и заключиха последната врата.

— Спомни си, Грегор — молеше Арнолд. — Нито едно дете не може да измисли някакво чудовище, срещу което да няма защита. Спомни си!

Пушекът в спалнята постепенно започна да се трансформира в сивото страшилище. Грегор трескаво си припомняше нощните кошмари през детинството си. Та нали детето намира винаги начин да справи с неизвестното?

Най-сетне, в един миг, той си спомни.

* * *

Под управлението на автопилота корабът се носеше към Земята. Тук Мърморан бе пълновластен господар. Със стонове, ръмжене и

ругатни той бродеше из празните коридори, надничаше в каютите и в отсеците с апаратурата и никъде не можеше да намери жертвите си.

Като стигна Слънчевата система, корабът излезе на окололунна орбита. Грегор внимателно погледна навън, готов веднага да се мушне обратно: нито стонове, нито проклетия, нито лек пушек под вратата.

— Чисто е — събщи той на Арнолд. — Мърморан го няма вече.

Арнолд показва главата си изпод одеалото — прекрасна защита против нощните кошмари — и седна на койката.

— Казвах ти, че водния пистолет няма да ни помогне — започна Грегор.

Арнолд се усмихна леко и сложи пистолета в джоба си.

— Искам да го запазя. Когато ми се роди син, тази играчка ще бъде първия му подарък.

— Не, не съм съгласен с теб — Грегор любовно докосна койката. — Нищо не може да защити детето по-добре от метнатото върху главата му одеало.

Публикувано в списание „Наука и техника за младежта“, брой
10/1980 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.